

1979, ערכה סיוור מלכותי ברשח, „אולמי אמבר“

הכלולות שאיזו ורסנו מאמבר נתן להן כמתנה. בעברית אומרים: „הקניאה אכ” לה אותי.“ חשבת, מה יש, אני לא מספיק יפה? למה שאני לא אהיה מאושרת יום שלם אחד בחיים. מרוב התרגשות התעוררתי בשש בבוקר. אמא שלי, שמרוב התרגשות לא יש” נה בלילה, הסבירה לי שאני צריכה להמ” שיך לישון כי בלילה הבא... בשמונה כבר לא יכולתי יותר. הת-

רציתי להתחתן. לא, לא בגלל הבעל אלא בגלל החתונה. תמיד ראיתי את כל היפות האלה יוצאות מסלון היופי, נהדרות ממש משגעות, ראיתי אותן נעות בין השולחנות של האולם, ראיתי אותן מגיעות בלילה אל מלון מפואר בתל-אביב, הן יורדות מהמכונית עייפות אבל מאושרות, עדיין יפות כאילו זה עתה יצאו מבית היופי של אמבר. הייתי מחכה להן בבוקר, כשהיו יורדות מחדר

עדינה ורסנו קיבלה את פני כמו חברה ותיקה. כשביקשתי להסדיר את התשלום, היא צחקה. הבילוי בסלון „אמבר“ ניתן לי חינם בגלל שנישאתי ב„אולמי אמבר“ בחולון.

עשית פעם אמבטיית קצף בעשר בבוקר? זאת היתה התחלה משגעת של יום מטריף. הרגשתי כמו שחקנית קולנוע בסרטי החלומות. כמעט ונשארתי שם במשך כל היום.

לילה של יום נהדר

עדינה ורסנו (מימין) מניחה בזהירות את ההינומה על ראשי. הקצב רגוע. אף אחד לא ממהר, הנהלת הסלון מקפידה שלא להפוך את המקום ל„בית חרושת לכלות“.

איזו ורסנו מהנהלת „אמבר“ דואג להכנות האחרונות. הוא מרגיש בוודאי כמו אמא ששולחת את בתה לנשף הראשון של חייה. כל פרט עובר את עיניו הבוחנות.

בחי הקצרים הספקתי לבקר אולי אצל אלף מניקר ריסטיות. אבל לכה טיפול לא זכיתי בשום מקום. כל יד אצל סטלה המניקוריסטית היא אתגר בפני עצמו.